

kan være ganske urigtig. Jeg er ingenlunde af den, som ubetinget anbefale fremmede Landes-Exempel; men det forekommer mig, at, naar man kan paavise, at en bestemt Retning har gjort sig gjældende i hele den Omverden, der ligger os nærmest, saa er det dog et Fingerpeg, som man ikke kan Andet end at tage noget Hensyn til. Jeg kan jo meget godt forstaa, at man, naar man ønsker, at Jpdestedet skal være det principale Forsørgelsessted, da ogsaa ønsker at gjøre Erhvervelsen af Forsørgelsesret gennem Ophold saa vanskelig som muligt, men, som det ærede Medlem jo veed, betragte Udvalgets Flertal og Udvalgets Mindretal sig i den Henseende som diametralt modsatte. Det ærede Medlem vilde ikke indrømme, at hans Forslag om at fordrø en længere Opholdstid var mindre humant mod de Fattige end Udvalgets Flertals Forslag, idet han gjorde gjældende, at man ved at bestemme en længere Opholdstid dog i hvert Tilfælde skaffede de Fattige eller dem, der vare nær ved at blive det, en længere Lids No til at blive uforstyrret paa det Sted, som de havde valgt til deres Ophold. Ja, det er ganske vist, men jeg ser ikke rettere, end at den samme Betragtning kunde gjøres gjældende, naar man vilde foreslaa 20 eller 30 Aar, allerhelst et Menneskes sandsynlige Levetid. Saa var der ikke Noget at indvende; men det er en Selvfølge, at det vilde være nødtagtig det Samme som at bestemme Jpdestedet som Forsørgelsessted, hvilket i mine Tanker — der er jeg ogsaa enig med den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds — er det mindst humane imod den Fattige, idet det hyppigst vil medføre den for den Fattige allertingeste Forholdsregel at sende ham bort fra det Sted, hvor han bliver trængende. — Jeg vilde have sat megen Pris paa, om den ærede 2den Landstingsmand for 5te Kreds (Ogenbøll) havde paa et tidligere Trin end dette anvendt sin Skarpsindighed paa at søge Bestemmelsen i § 52 — Definitionen paa, hvad der skal forstaaes ved fast Fattigunderstøttelse — affattet paa en efter hans Mening klarere og skarper Maade. Selv om Bestemmelsen af hvad der skal forstaaes ved fast, og hvad der skal forstaaes ved midlertidig Understøttelse, kun vilde faae Indflydelse paa, hvorvidt den Fattige maa hjemsendes eller ikke, saa forekommer det mig, at den havde Betydning nok til, at det vilde være af overordentlig Vigtighed at faae Reglen udtrykt saa skarpt som muligt. Jeg tror altsaa ikke, at man deri, at § 52, saaledes som Lovforslaget foreligger efter 2den Behandling, kun kommer til at virke paa

Hjemsendelsesretten, medens den nu efter Flertallets Forslag tillige vil komme til at virke paa Forsørgelsesretten, kan søge nogen Absolution hverken for det ærede Medlem eller for andre Tvivlere om, at Bestemmelsen i § 52, som den nu staar, er klar, fordi de ikke tidligere have søgt at opstille en klarere Definition; thi Hjemsendelsesretten er dog ikke en saa ubetydelig Ting, at det kunde være ligegyldigt for de paagjældende Kommuner og end mindre for selve de Fattige, om Reglen var klar, eller om den var tvivlsom. Jeg maa imidlertid i Modsætning til den ærede 2den Landstingsmand for 5te Kreds have eller i alt Fald søge at hævde, at Reglen ikke alene er klar, men at den ogsaa i og for sig er rigtig. Jeg ser ikke, hvorledes der kan reises nogen Tvivl om, hvorvidt en Hjælp, der ydes en Fattig, har Karakteren af midlertidig Hjælp eller af fast Hjælp, efter den Definition, der nu er givet derpaa i § 52. Det forekommer mig aldeles utvivlsomt at — ganske bortset fra den Hjælp, der ydes i Sygdomstilfælde, som jo er en Klasse for sig selv — kun en saadan Hjælp, som er ydet gjentagne Gange, sidste Gang 6 Maaneder senere, end den er ydet første Gang, uden at det først ydede Bidrag er refunderet, er fast Fattighjælp. Jeg kan ikke se, hvorledes der kan blive nogen Tvivl om Almindeligheden af denne Regel. Men det ærede Medlem vilde desforuden gjøre gjældende, at Regelen i og for sig, saaledes som den staar i § 52, var høist urimelig, i det Mindste høist urimelig, naar den skulde faae Indflydelse paa Erhvervelsen af Forsørgelsesret. Det ærede Medlem gjorde gjældende, at en Hjælp, som blev ydet gjentagne Gange, f. Ex. i Løbet af 5 Maaneder, til en Trængende, efter Bestemmelsen i § 52 ikke vilde have Karakteren af fast Fattighjælp, den vilde interkommunalt kun blive at betragte som midlertidig Fattighjælp. Men det forekommer mig, at denne Regel i og for sig er fulkommen fornuftig; man kan naturligvis være uentig om, hvorvidt Tallet 6 Maaneder er det hensigtsmæssigste, derved skal jeg ikke indlade mig i nogenformhelst Strid, men; dersom ærede Medlemmer havde fundet, at 3 eller 9 Maaneder havde været en mere passende Tid, kunde de jo have stillet Forslag, og saa vilde dette Spørgsmaal være kommen til Tingets Afgjørelse. Det forekommer mig imidlertid, at en saadan Hjælp, ydet i Løbet af 5 Maaneder, uden at være fortsat ud over denne Tid, med fuld Føje kan betragtes lige overfor Individet som en midlertidig Hjælp.